

Преюдициални въпроси

- 1) Приложим ли е член 16, параграф 6 от Регламента относно електроенергията ⁽¹⁾ във всички случаи, при които лице получава приходи, произтичащи от разпределението на междусистемен електропровод, независимо от конкретните обстоятелства или той е приложим само в случаите, когато лицето, което получава приходите, е оператор на преносна система съгласно определението в член 2, параграф 4 от Директивата относно пазара на електроенергия?
- 2) Ако отговорът на първия въпрос е, че член 16, параграф 6 от Регламента относно електроенергията е приложим само към оператори на преносни системи, представлява ли оператор на преносна система предприятие, което просто експлоатира междусистемен електропровод?
- 3) Ако отговорът на първия или втория въпрос означава, че член 16, параграф 6 от Регламента относно електроенергията следва да се прилага спрямо предприятие, което просто експлоатира междусистемен електропровод, могат ли разходите във връзка с експлоатацията и поддръжката на междусистемния електропровод във всички случаи да се считат за мрежови инвестиции за поддръжане или увеличаване на преносен капацитет, както е посочено в член 16, параграф 6, първа алинея, буква б)?
- 4) Ако отговорът на първия или втория въпрос означава, че член 16, параграф 6 от Регламента относно електроенергията следва да се прилага към предприятие, което просто експлоатира междусистемен електропровод, може ли регулаторният орган, съгласно член 16, параграф 6, втора алинея от Регламента относно електроенергията, да одобри предприятие, което просто експлоатира междусистемен електропровод, което има методика за фиксиране на тарифи, но няма клиенти, които извършват директни плащания с мрежови такси (тарифи), които могат да бъдат намалени, да използва приходи от разпределението на междусистемните електропроводи, за да получи възвръщаемост или, ако отговорът на третия въпрос е отрицателен, за да експлоатира и поддържа?
- 5) Ако отговорът на първия или втория въпрос означава, че член 16, параграф 6 от Регламента относно електроенергията следва да се прилага спрямо предприятие, което просто експлоатира междусистемен електропровод, а отговорът на третия и четвъртия въпрос означава или че дружеството не може да използва приходи, произтичащи от разпределението на междусистемните електропроводи, за експлоатация или поддръжане, или за получаване на възвръщаемост, или че предприятието може да използва приходите за експлоатация или поддръжка, но не и за получаване на възвръщаемост, противоречи ли прилагането на член 16, параграф 6 от Регламента относно електроенергията спрямо предприятие, което просто експлоатира междусистемен електропровод, на принципа на пропорционалност на правото на Съюза или друг приложим принцип?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 714/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно условията за достъп до мрежата за трансграничен обмен на електроенергия и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1228/2003 (ОВ 2009, L 211 стр. 15).

**Преюдициално запитване, отправено от Районен съд Луковит (България) на 17 юли 2018 година —
наказателно производство срещу ЕР**

(Дело C-467/18)

(2018/C 352/26)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Районен съд Луковит

Страна в главното производство

ЕР

Преюдициални въпроси

1. Попада ли в приложното поле на Директива 2012/13/ЕС⁽¹⁾ относно правото на информация в наказателното производство и на Директива 2013/48/ЕС⁽²⁾ относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство настоящото производство за прилагане на принудителни медицински мерки, които са форма на държавна принуда срещу лица, за които от прокурора е установено, че са извършили общественоопасно деяние?
2. Българското процесуално право, уреждащо особено производството за прилагане на принудителни медицински мерки по правилата на чл. 427 и сл. НПК, което не предвижда възможност съдът да върне делото на прокурора с указания за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното производство, а може само да уважи предложението за прилагане на принудителни медицински мерки или да го отхвърли, представлява ли ефективно средство за защита по смисъла на чл. 12 от Директива 2013/48/ЕС и чл. 8 от Директива 2012/13/ЕС, вр. чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, което да гарантира на лицето, че може да оспори пред съда нарушенията на правата му в хода на досъдебното производство?
3. Директива 2012/13/ЕС и Директива 2013/48/ЕС приложими ли са за наказателни (досъдебни) производства, когато националното право — Наказателно-процесуалният кодекс, не познава фигурата на „заподозрян“, а формално в хода на досъдебното производство прокурорът не привлича лицето в качеството му на обвиняем, защото приема, че разследваното убийство е извършено от лицето в състояние на невменяемост и поради това прекратява наказателното производство, за което не уведомява лицето, като прави искане до съда за прилагане на принудителни медицински мерки спрямо него?
4. По смисъла на чл. 2, § 1 от Директива 2012/13/ЕС и чл. 2, § 3 от Директива 2013/48/ЕС предложеното за принудително лекуване лице придобил ли е качеството на „заподозрян“, когато полицейският служител при първоначалното посещение на местопроизшествието и първоначалните издирвателни действия в дома на жертвата и нейния син, виждайки по тялото на последния следи от кръв, го е разпитал за причините да убие майка си и да пренесе трупа на улицата, на които въпроси лицето е отговорило, след което полицаят му е поставил белезници? При положителен отговор, следва ли на лицето още в този момент да се предостави информация по чл. 3, § 1, вр. § 2 от Директива 2012/13/ЕС, и как следва да се отчетат специфичните потребности по § 2 на лицето в подобна ситуация при предоставяне на информацията, след като на полицията е било известно, че лицето страда от психично разстройство?
5. Правна уредба като националната, която допуска фактическо лишаване от свобода с принудително настаняване в психиатрична болница чрез процедура по Закона за здравето (превантивна мярка за принуда, която се налага при доказване, че лицето страда от психично заболяване и че е налице предполагаема опасност лицето да извърши престъпление, а не за реализирано такова), когато фактическото основание за разкриване на процедурата е деянието, за което е образувано наказателно производство срещу настаненото за лечение лице, съответства ли на чл. 3 от Директива (ЕС) 2016/343⁽³⁾ относно укрепване на някои аспекти относно презумпцията за невинност и по този начин заобикаля ли се правото на справедлив процес при арест, който да отговаря на критериите на чл. 5, § 4 ЕКПЧ — процес, в който съдът да има правомощие да провери както спазването на процедурните правила, така и на основателните подозрения, мотивиращи задържането, а също и легитимността на преследваната с тази мярка цел, каквото задължение съдът има, ако лицето е задържано по реда на Наказателно-процесуалния кодекс.
6. В понятието за презумпцията за невинност по смисъла на чл. 3 от Директива (ЕС) 2016/343 включва ли се и презумпцията, че невменяемите лица не са извършили общественоопасно деяние, в което прокурора ги обвинява, докато обратното не бъде установено в съответствие в процесуалния закон (в наказателно производство при спазване на правото на защита)?
7. Национална правна уредба, която предвижда различни правомощия за решаващия съд по отношение на служебната проверка за законосъобразност на досъдебното производство, според това, дали:

- 1.) разглежда обвинителен акт на прокурора, с който се твърди, че определено лице, което е психически годно, е извършило убийство (чл. 249, ал. 1, вр. ал. 4 НПК), или 2.) разглежда предложението на прокурора, с което се твърди, че лицето е извършило убийство, но поради психическа негодност на деца извършеното не е престъпление, и се иска от съда на наложи държавна принуда с цел лекуване; може да се приеме, че осигурява гаранциите за ефективни средства за защита на уязвимите лица, каквито се изискват от чл. 13, вр. чл. 12 Директива 2013/48/ЕС и чл. 8, т. 2, вр. чл. 3, ал. 2 2012/13/ЕС, и дали различните правомощия на съда произтичащи от вида на производството, предопределен от това дали посоченото лице за извършител разполага с психическа годност да носи наказателна отговорност, са в съответствие с принципа на чл. 21, § 1 ХОПЕС за недискриминация?

- ⁽¹⁾ Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство
ОВ 2012, L 142, стр. 1
- ⁽²⁾ Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане
ОВ 2013, L 294, стр. 1
- ⁽³⁾ Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство
ОВ 2016, L 65, стр. 1

Преюдициално запитване от Pesti Központi Kerületi Bíróság (Унгария), постъпило на 23 юли 2018 г. — PannonHitel Pénzügyi Zrt./WizzAir Hungary Légitársaság Kft.

(Дело С-476/18)

(2018/С 352/27)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Pesti Központi Kerületi Bíróság

Страни в главното производство

Ищец: PannonHitel Pénzügyi Zrt.

Ответник: WizzAir Hungary Légitársaság Kft.

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли членове 5—7 от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (наричан по-нататък „Регламентът“) ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че пътниците, засегнати от промяна на разписанието, може да се приравнят на пътниците на *отменени полети* за целите на прилагането на правото на обезщетение и че така те могат да се позовават на правото на обезщетение по член 7 от този регламент, когато въздушният превозвач информира пътниците за промяната на разписанието в деня преди планираната в първоначалното разписание дата на заминаване и в резултат на тази промяна пътниците претърпяват загуба на време, равна на или по-голяма от три часа спрямо часа на пристигане, предвиден в първоначалното разписание, с други думи — когато достигат своя краен пункт на пристигане три часа или повече след времето, предвидено в първоначално предоставеното от въздушния превозвач разписание?